

хъ ся исхабили и съвършено затъпѣли. Имахъ наистинѣ едно точило, но незна-
яхъ какъ да го направѣхъ да работи. Та-
зи прѣчка много ми смущаваше; но пакъ
помажихъ ся и сполучихъ да приспосо-
бѣхъ едно колело, което да можѣ да вър-
тѣхъ съ кракъ, и да имамъ двѣтѣ си рѣ-
цѣ свободни. Доидѣ да настѣмѣ тѣзи
машини бѣхтатъ ся наистинѣ цѣлѣ не-
дѣлѣ, но трудовете ми са възнаградихъ,
и съ благодареніе видѣхъ машините си
да работи чудесно, тѣй що, дисточихъ
съвършенно всичкыте си съчива.

На 30 Априла. Съгледахъ очесуха-
ритѣ ми намалявахъ, за туй си турихъ
единъ редъ да постѣхъ, като зехъ да ямъ
отъ денъ на денъ по-малко, ако и да
бѣше ми непріятно.

1-ї Мая. Намѣрихъ на крайморіето
нѣкои остатки отъ струшеніето на ко-
рабътъ, които трусътъ бѣше до толкозъ
приближилъ до сушата, щото лесно ми
бѣ да приберѫ еще пѣщичко отъ тѣхъ.
Това мя направи да не мѣ ся ще вече